

нярите и коларите. Защото те знаеха, че докато Орфей е с тях и докато той свири със своята малка възшебна свирка, никой няма да ги нахока, да ги накаже, да ги набие. За пръв път техните бедни и честни сърца се разтваряха за такава непринудена радост, за такъв неударим, свободен възторг. На тях не им тежеше трудът, на тях им тежеше тиранията, тежеше им жестоката сиромашия, тежеше им постоянният унизителен страх за своеволието на владетеля и на всичките му сановници, съветници, управител и близки. И сега, отпуснати и весели, те се питаха дълбоко в душата си: — До кога ще продължи това?

Пътуваха цял ден, преспаха край брега на голямата тиха река още един път, и едва на другия ден привечер в далечината, дето се мяркаха сиви хълмове, се очертаваха къщите на голям град. Този град беше построен там, дето в голямата тиха река се вливаха още две реки. Красив и примамлив беше този град, много по-голям и по-хубав от града в подножието на родната планина дето се измъкваше от клисурите тяхната бистра палава река. И Орфей комай беше уверен вече, че това ще е столицата на силния и богат владетел, за която от толкова време пътуваха. Но тук нямаше море. Напразно Орфей се приповдигаше и гледаше на всички страни. Наистина, никъде не се виждаше море. Ако и този голям и чудноват град не е столицата на владетеля, тогава каква ли пък ще да е тази столица? И той изгаряше от нетърпение да иде час по-скоро и да види морето, на брега на което беше построен този приказен град.

Двама конника бяха избързали напред за да съобщят за пристигането на владетеля. И към края на града беше се сипнала голяма тълпа, начело на която беше застанал управителят на града и него-